Ч. 166. Второк 9 серпня (27 липня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Подорож дра Кербера до Галичини. — Внутрішна ситуация політична. — Росийско-японьска війна.)

Fremdenblatt пише: Намістник Галичини Є. Ексц. ґр. Андрій Потоцкий перебуває тепер в справах урядових в Галичині. Головною цілию теперішного побуту єсть уложене програми інспекцийної подорожі президента міністрів дра Кербера через Галичину і Буковину. Як довідуємо ся, приїде др. Кербер дня 27 серпня до Кракова а звідси поїде до більших міст в Галичині і на Буковині. Інспекцийна подорож потягне ся аж до 8 вересня. Подорож президента міністрів єсть в першій лінії адміністративна. Др. Кербер яко міністер справ внутрішних і управитель міністерства справедливости буде інспекціонувати власти політичні і суди. П. Намістник міг в своїй розмові з президентом міністрів вказати на то, з як великим вдоволенєм повитають в Галичині і на Буковині вість о предстоячій гостині. Др. Кербер єсть так дуже занятий ділами урядовими, що навіть і через горячі літні місяці перебуває у Відни. Він міг доси бути в гостині лиш в малім числі коронних країв а в Галичині і на Буковині будуть то знали тим більше оцінити, що він присьвятить тій своїй гостині майже дві неділї. Тішать ся з того, що др. Кербер інтересує ся краєм, тому й понятно, що єго будуть приймати так щиро, як лиш дасть ся. Населене вже тепер робить приготовленя, щоби президентови міністрів зробити побут в Галичині так милим, як лиш можна.

„Konserv. Korr.“ доносить, що найблизша сесия Ради державної буде не борше скликана, аж в падолисті, бо в другій половині вересня розпічнуть ся засїданя соймів. Також і ческий сойм буде в осени скликаний і може в тім часі розпічне ся якась акция політична. Річ більше як певна, що проводирі молодочеської партиї зійдуть ся знову з президентом міністрів, щоби з ним завести переговори, бо постанова Молодочехів свого часу, щоби зірвати всякі зносини з дром Кербером, стратила вже свою обовязуючу силу, позаяк на послїднім засїданю молодоческого екзекутивного комітету сконстатовано, що той заказ зносити ся з шефом правительства, був часово обмежений. Впрочім вже при кінци минувшої сесиї Ради державної відбула ся стріча д-ра Кербера з головою молодоческого клюбу і то в помешканю п. Аполін. Яворского, котрий був сьвідком переговорів, котрі, що правда, не довели до нічого. Для д-ра Кербера настав тепер дуже важний час, бо для правительства треба конче парляменту, котрий би робив, а держава потребує знов законного введеня в житє австро-угорскої угоди та угод торговельних. Др. Кербер без парляментарної більшости не може вести дальше політики, хоч би вже длятого самого, що у відносинах з Угорщиною §. 14. єму не поможе.

Як стоїть справа на поли росийско-японьскої війни? Отсе найважнїйше в теперішну пору питанє, на котре очевидно не можна зовсім певно відповісти. То лиш здає ся бути певною річею, що як під Порт Артуром, так і в Манджуриї на лінії Хайчен-Ляоян-Мукден відносини дійшли вже до тої точки, на котрій робить ся перелом. Аж тепер направду важить ся, хто побідить, чи Японцї, чи Росияни. Борба в Манджуриї стала тепер навіть далеко важнїйша як під Порт Артуром, бо тут мусить рішити ся вислід цілої дотеперішної кампанії. Коли би спускати ся лиш на вісти зі сторони Росиян, то можна би сказати, що воєнне щастє зачинає переважувати ся на сторону Росиян. Доти бодай не чувати нічого, щоби ґен. Курокі відтяв дійстно Росиянам відворот до Мукдену; здає ся навіть, що они сперли армію ґен. Курокого і самі вже зачинають виступати зачіпно. На то здають ся вказувати

14)

Панна з почти.

(З німецкого — *Артура Ахляйтнера*).

(Дальше).

Ліну стиснуло болїсно і мягко за серце, коли дізнала ся, як дивно відчувають ті самотні, майже здичілі, суворі люди різдвяний празник. І самотна так само панна з почти віддає селянцї десятака, який та поклала їй на могорич і починає еї випитувати про адресу сина, що вигладає у Відни пампухів.

— Як ваш син пише ся?

— Сама не знаю, давно буде вже тому.

— Якжеж вам самим на імя?

— Давнїйше кликали мене Катря Люценберґер.

— А тепер?

— Ах, тепер зовуть Файхтенвабен знад дебри.

— Чи ви звали ся Люценберґер дівчиною?

— Нї.

— А як?

— Так як мама.

— А мама як звали ся?

— На певно також не знаю, але так гейби Авкенталер.

— Отже ваш син зове ся Люценберґер?

— Я би так хотїла, але не можна.

— А то чому?

— Бо він неправесний.

— Отже зове ся Авкенталер?

— Як хочеш, менї всьо одно. Коби клуночок скоро дійшов.

Ліна записує собі імя і повторяє єго для більшої певности:

— Авкенталер!

— Та що там, люди кличуть єго Михась.

— З тими людьми лише не тратити терпеливости — думає собі Ліна і записує: „Михайло Авкенталер“. Відтак питає про полк, компанію, касарню, однак селянка того всего не знає, Файхтенвабен заявляє своє:

Він служить у Відни, а почта вже єго найде!

Ліна хотїла вже дати спокій, бо бачила, що нічого не допитає ся, коли несподівано прийшла поміч. До канцеляриї війшла гожа дівчина, о скілько ту гожість було пізнати з лиця; инакше мусїла би роздягнути ся з кучі гуньок і сердаків, в які закутала ся ціла против стужі та снігу. Скоро красавичка побачила старушку, скрикнула тихо від несподіванки і серед немнлого збентеженя хотїла утечи з канцеляриї, не полагодивши свого дїла.

— Стій, дівчино! — кричить бабуся, ловить еї за сердак і придержує. — Стрівай, голубко! Ти колись залицяла ся до мого Михася, так мусиш тепер помочи до адреси! Я-ж забула, та ти знаєш зовсім певно, де він тут у Відни!

— Пустіть мене! — боронить ся дівчина як львиця, спаленївши від сорому. — Не знаєте, що я прийшла на почту до панни! Не робіть менї стиду!

— Прошу тебе, скажи, голубко, инакше Михась не дістане пампушків на сьвята...

— Ну, ну, почта не потребує того знати.

Ліна бере ся на спосіб, бачить, що між тими людьми природы треба посередництва.

— Добре кажеш, дівчино, що почта не потребує того знати! Що ти хотїла від мене?

З тяжкою бідою вийшло на яву: риньского хотїла післати переписним листком Михасеви на сьвята.

— Маєш почтовий переказ?

— Не маю!

— Ну, дай сюди риньского! Почтовий переказ напишу вже сама. Отже: Поважаний Михайло Авкенталер, вояк...

— Друга компанія, росавска касарня, Віденьі — докінчила дівчина, спаленївши.

Бабуся кинула ся з радости дівчинї на шию. Тимчасом Ліна переносить видобуту так тяжко адресу на папір і рішає оплатити посилки до вояка з власної кишенї; инакше було годі, бо бабуся і дівчина серед сердечної розмови вийшли з канцеляриї, не полишивши нічого на почтову оплату.

В полудне Ліна хотїла вже зачинити уряд, коли війшла ще якась селянка з просьбою.

Тим людям треба потурати, подумала собі опять і спитала, зовсїм в їх тонї:

— Хочеш що надати чи відобрати?

— То нї. Я хотїла би лиш о щось просити.

— Ну, то говори, але коротко; знаєш, у мене тепер обід.

— Зараз скажу, панно! Знаєш, яке діло, коли доктор нежонатий і ще такий молодий.

Ліна зацікавила ся; ся замітка пригадала їй опять доктора Обергумера, котрого була

зачіпні атаки Росиян коло Хайчена і факт, що Ґен. Куропаткін збирає військо коло Аншачан. Зпід Порт Артура надходять також невідрадні для Японців вісти. Ґен. Штессель доносить цареви з великою радостию, що єму в днях 26, 27 і 28 липня удало ся відперти атаки Японців, котрі в тих днях мали стратити 10.000 людий, підчас коли страти Росиян виносять неcповна 1500 вояків і 40 офіцирів.

Новинки.

Львів дня 7-го серпня 1904.

— **Для погорільців.** Ц. к. Намістництво удїлило запомоги погорільцям, а іменно місточка Розвадова 1000 К, громаді Цїханї, в коросняньскім повітї 500 К і громаді Вільшаниця, в лїскім повітї, 400 К.

— **Гірничі академії в Лубні і Пшибрамі.** Цїсарским розпорядженєм з дня 31 липня с. р. затверджено новий статут гірничої академії в Лубнї (Leoben) і в Пшибрамі. Статут війде в жите в першім піврочу слїдуючого шкільного року. На его основі тоті заведеня одержать титул гірничих академій, так що їх характер яко висших шкіл буде унагляднений в титулї. Що до принципіяльних постанов нового статута, то нормують они студиї обох фахових видїлів замість на три роки — на чотири взглядно на пять. Новий статут заводить надто новий перший або загальний державний іспит, що опирає ся на основах загальних технїчних відомостий, а до того еґзистуючий вже тепер другий державний іспит з фахових, практичних і теоретичних відомостий. Окрім того студенти згаданих академій можуть осягнути титул докторів гірничих наук на основі розпорядженя, котре видасть ся пізнїйше. Вкінци новий статут постановляє, що кождий ректор згаданих заведень підчас сповнюваня своїх обовязків має право до титулу маґніфіценциї і до ношеня золотого ланцуха з цїсарским портретом.

— **Дирекция учительскої семинариї** в Станиславові оповіщує: Іспит зрілости цїлий і поправки розпічнуть ся дня 6 вересня о годинї 8 рано частию письменною. Устний іспит розпічне ся дня 12 вересня о годинї 8 рано. Іспити кваліфікацийні для кандидатів на учителїв шкіл народних розпічнуть ся перед комісиєю іспитовою в Станиславові дня 12 вересня о годинї 8 рано частию письменною.

— **О вибір президента Сполучених Держав** закладають ся тепер Американцї дуже часто і то о великі суми. І так пр. один більший промисловець в Новім Йорцї заложив ся о 100.000 долярів, що президентом буде вибраний на ново Рузвельт. В Сполучених Державах потворили ся вже бюра, котрі приймають ставки на заклади. Закладають ся о кандидатів: Рузвельта, Гірста, Паркера і Клївленда.

— **Самоубийство.** З місцевости Ґмунден в Горішній Австриї доносять, що одна 20-лїтна бона, котра була в службі у родини одного інжинера у Львові, кинула ся оногди до озера Травн і утопила ся. Причиною самоубийства має бути нещастна любов.

— **Смерть капелюхам.** В Анґлії завязало ся товариство, котрого задачию має бути війна против капелюхів. Вороги капелюхів — не дамских, але мужеских — постановили не уживати нїякого накритя голови і ходити навіть по улицях з голими головами, бо пайновіщі наукові розслїди виказали, що капелюхи і шапки суть причиною болю голови, лисини і короткого зору. Найшкідливійші мають бути цилїндри.

— **Войсковий бальон.** Із Східницї пишуть: Войсковий бальон, випущений дня 5 с. м. о годинї 8 рано в Перемишли, упав того самого дня вечером о годинї 7-ій в Східници. До Перемишля перевезено єго дня 6 с. м. через Борислав і Дрогобич.

— **Нова розправа.** Против сучавского адвоката дра Шехнера, засудженого за обманьство своєго клієнта на кількамісячну вязницю, відбуде ся в наслїдок рішеня висшого суду краєвого нова розправа, до якої делеговано черновецкий трибунал.

— **Страйк нафтових робітників в Бориславі** вже в цїлости закінчив ся і нинї розпочала ся робота у всїх закопах. Робітники згодили ся на подавані їм властителями копалень услівя.

— **Спілки ощадности і позичок** завязали ся в остатних часах в Вощанцях, рудецкого повіта і в Довжневі, сокальского повіта. Настоятелем Спілки в Вощанцях є місцевий парох, о. Симеон Кульчицкий, а в Довжневі о. Василь Фартух.

— **Родимці!** купуйте льоси „Сокола" у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола"!

— **Дирекция приватної женьскої семинариї учит. з викладовою мовою рускою у Львові,** ул. Сикстуска ч. 47 І пов. подає до відомости, що рік шкільний 1904/5 розпічне ся дня 5 вересня. Запис учениць відбуде ся дня 31 серпня і 1 і 2 вересня в годинах від 10—1. Іспити поправчі і вступні відбудуть ся дня 3 вересня. До запису можна зголошувати ся устно або письменно, при чім треба: 1) зложити вписове в квотї 4 К; 2) виповнити 2 вписові картки і предложити: 3) метрику уродженя, 4) сьвідоцтво шкільне з послїдного півроку, 5) сьвідоцтво здоровля, стверджене через мійского або повітового лїкаря, 6) декларацию родичів взгл. опікунів, що оплата шкільна платити ся буде правильно, місячно з гори. — Услівєм приняти до І кл. — побіч вимаганого підготовленя есть також укінчений з початком вересня с. р. 15 рік житя. Від вступного іспиту до І кляси можуть бути увільнені учениці, що скінчили V кл. школи видїлової. Оплата шкільна виносить місячно 20 К, однак на внесене збору учительского може бути обнижена пильним і спосібним ученицям в міру їх спроможности материяльної.

— **Селяньска бурса у Львові** грибовицкої філії Руского тов. педагогічного буде удержувати в сїм роцї шкільним до 30 учеників ріжних шкіл.

зовсім забула. Тому наглила селянку, щоби говорила.

— Ну, тай молодий ще він, страх молодий, зінки не має. Се не добре і такому зеленому скакунцеви не можна дуже вірити. Таж то звихнений чоловік, вітрогон, що не хотів „духовних наук" вчити ся.

— Ти була у него?

— Була. Але я не довіряю єму. Написав менї щось на картцї. Мають менї зладити в аптицї, в Швац. Ну, сама знаєш, до Швацу далека дорога, а прецїнь я хотїла би знати, що молодий доктор написав, і чи то варта бігати аж до Швацу за аптикою.

— Але ж, ґаздине! — сьміяла ся Лїна. — Я не лїкарка.

— Сама знаю, але ти вчила ся добре читати. Перечитай же менї, що там доктор написав!

— Того не треба. Йди лиш до Швацу і нехай зладять тобі лїкарство. Лїкареви треба няти віру, а почта не є від того, щоби провірювати рецепти; не кажу вже, що я на тім так богато розумію ся, як ти сама.

Збентежена трохи таким поясненєм пішла й тота селянка з канцеляриї.

Передсьвяточна сцена повторила ся того дня ще раз, коли по полудни війшов до канцеляриї старий, убого одїтий зарібник, котрому з лиця було пізнати знесилєнє по тяжкій дорозї, і просив тремтячим голосом, щоби почта була така ласкава і вислала безплатно єго клунок, бо....

Голос старого урвав ся і гіркі слези поплили по сухих, поморщених лицях.

Лїна глядить милосерно на тремтячу, винуждїлу стать зарібника і коли бідолашний став єї так жалїсно просити, зробило ся їй жаль того убожества супотив наближаючого ся сьвята, і в єї очах закрутили ся також слези.

— Зроблю всьо, як хочете — сказала — і вишлю вам клунок безплатно.

— О, нехай вам Господь відплатить в сотеро за вашу доброту! Я бідак і не можу вислати синови нїчого, хиба трохи тютюну і недокурків циґар, котрі назбирав по підлогах в гостинницях. Я сам викурив би був їх радо, але треба щадити для бідного хлопця....

— Ах, милий Боже! — шепнула Лїна.

— Бог заплатить вам в сотеро! — лебедїв згорблений старець.

— Лїна взяла до рук папір та оловець і спитала про адресу.

Трівожно, з острахом і здержливо видусив бідолашний старець:

— Мій син зове ся Юрко Цантрінґер і є тепер в — Субен.

Старець звісив голову і тремтів на цїлім тїлї. Лїна здогадувала ся, які почуваня розривали в тій хвили старому батькови серце. Але почта мусить бути певна і мати точну адресу. Лїна заощадила би радо страждучому батькови дальших питань, однак не може полагодити дїла, не знаючи улицї і числа дому.

— Яка близша адреса? — питає осторожно та ніжно.

Старий підносить худощаві руки перед лице і заломлюючи їх, плаче гірко.

— Отже карне заведенє! — шепче Лїна і зворушена бере із своєї приватної каси монету, хоч яка она убога. — Ось маєте, батьку, купіть собі що на сьвята! Богато вам не даю, бо я сама бідна, нехай вам се Бог помножить!

Старий дякує, заливаючись слезами і хоче цїлувати єї руки.

— Добре, добре, всьо піде як слїд! Ідїть з Богом і сьвяткуйте весело!

З плачем відходить бідолашний зарібник та з малесенькою сьвяточною втїхою в скорбній души.

Лїна переводить посилку для вязня по приписам. Хочби дарунок убогого, знемощілого батька і дійшов до карного заведеня на час, то питане, чи дирекция взагалї доручить єго адресатови. Всеж таки вість, що батько принайменше про него тямить, урадує вязня певно.

Відтак настає в почтовій канцеляриї тишина, а незабаром сумрак споминає завіяне снїгом село. Починають ся різдвяні сьвята.

Чи і для самотної почтової експедиторки принесе та радістна пора який дарунок? Лїна не знає, від кого. Она сирота, жиє на сьвітї сама одна, опущена, а скромненька платня є одинокою основою єї житя.

Канцелярию залягає темрява, але Лїна не хоче сьвітити; з відкритими очима тоне в мріях. Аж ось заскрипіли на дворі по замерзлім снїгу чиїсь кроки, роздало ся тупанє, а відтак починає хтось мацати в темних сїнях.

Лїна мусить засьвітити лямпу, бо мабуть хтось прийшов на почту.

За хвилю хтось стукає до канцелярийних дверий.

— Прошу! — кликнула Лїна і поставила сьвітло на урядовий стіл.

Входить наймит із замку і бажає „доброго вечера". Відтак подає пакетик і каже:

— Баронесса поручає ся ласкавій памяти і бажає вам веселих сьвят!

Заким Лїна стямила ся, слуга вже пішов.

— Яка баронесса ласкава! — шепче Лїна. Ледви мала кілька разів з нею до дїла, а проте баронесса не забула на неї під сьвятий вечір.

І панна з почти мала на закінчене того дня приятельку в скучній самотнї. Розрадувана дістає цитру і добуває з єї струн в ніжних тонах торжественну коляду: „Вселенная веселись".

Нараз застукало ще раз до дверий і хлопець від пекаря приніс пакетик для „панни з почти".

— Для мене? від кого? — питає Лїна здивована.

— Не можу того сказати — засьміяв ся хлопець і вискочив вдоволений з комнати.

Лїна отвирає цікаво пакетик і перед нею лежать ріжні ласощі з тїста та овочів, а з верху картинка із словами: „З бажанєм веселих сьвят, не богато, але з щирого серця від когось, що разом прибув до Зедорфу".

— Ах, доктор! Який чемний і ласкавий! Отже є ще тут в гірскій самотинї люди, що не забувають про мене на сьвятий вечір! —

Платня місячна від учеників шкіл народних і виділових виносити буде 8 зр., а від всяких инших 10 зр. платних з гори за кождий слідуючий місяць. Питомці бурси будуть діставати снїдане, 2 страви на обід і одну на вечеру і 3 рази в тиждень мясну страву, а в инші дні, звичайні добре приладжені страви селяньскі. Бурса приймає руских хлопців без ріжниці стану, без огляду на поступи в науці доти, доки родичі не перестають їх до школи посилати. Постійний нагляд над питомцями веде настоятель бурси і директор. Зголошеня листовні о приняте до бурси треба присилати найдальше до 15-го серпня с. р. на руки п. Івана Строньского, управителя школи в Збоїсках, почта Львів-Підзамче.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Борислав 8 серпня. Нині зголошують ся вже робітники до роботи. Вечером відходить з Борислава 9-ий полк піхоти. Вчера пополудни устроїли робітники похід через місто, котрий відбув ся зовсім спокійно.

Париж 8 серпня. При вчерашних точнійших виборах до рад ґенеральних вибрано 67 міністерияльних, а 18 антиміністериальних.

Мукден 8 серпня. Оногди переїхали сюди два поїзди санітарні везучі около 800 вояків і 46 офіцирів росийских, ранених в битві під Сімучен.

Льондон 9 серпня. Межи ґен. Оку а росийскою армією веде ся під Ляояном (?) завзята борба. Куропаткін на приказ царя боронить енерґічно позиції. Курокі наміряє на чолї трох дивізий напасти із заду на головну силу росийску, котрої більша часть знаходить ся в Ляояні, куди привозять запаси поживи і муніції з Мукдену. Рух на зелїзници на північ від Ляояну перерваний.

Льондон 8 серпня. До тутешних ґазет доносять: Японці зі всїх сторін машерують поспішно в сторону як Ляоян. Як з Петербурга доносять, розпочала ся вже дня 6 с. м. велика битва, котра для теперішної кампанії буде рішаючою. Армія японьска під ґенералами Курокі, Оку і Нодзу, сполучена під проводом польного маршалка Оями, числить 200.000 людий.

Берлин 8 серпня. З Токіо доносять: Перед Порт Артуром стоїть повних пять японьских дивізий. Загалом знаходить ся на цілечині 20 японьских дивізий. Японцї віддалені від Порт Артура вже лиш на 5 (?) верст а а бомбардоване відбуває ся як день так і ніч. Японці числять на то, що упадок Порт Артура і велика побіда на суши припадуть на один і той сам день.

Льондон 8 серпня. Японцї в виду приготовлень до рішаючої битви так обострили цензуру телеґрафічну, що від понеділка т. є. від послідної битви не надійшла ніяка депеша.

Токіо 9 серпня. Адмірал Тоґо доносить: Дня 4 с. м. два японьскі антіторпедовці підплили до вїзду портового в цїли служби розвідуючої. На то виплило 14 росийских антіторпедовців і хотіли відтяти дорогу японьским. Японцї одержавши поміч, пустились на Росиян а ті вернули знов до порту. Чи їм то удало ся без страти, не звістно.

шепче Ліна і розпливаєсь в тихій сьвяточній радости.

XI.

Доктор Обергумер мусів в день рідвяних сьвят зірвати ся раніше з ліжка і сейчас одягати ся, бо приїхав по него саньми наймит з над горішної границї до хорої. Котрий молодий лікар, що дожидає практики, не одягав би ся сейчас! Кастуль був точно до десятьох мінут готовий і спатав крізь отворене вікно, що селянції хибує.

— Вмирати хоче, а не може — відповів наймит. — Прошу, поспішіть ся, дорога далека, а коні не можуть мерзнути, стоячи на морозі.

Кастуль поставив скриньку з інструментами на своє місце і взяв собі трохи скріпляючих капель до флящинки. Вже хотів вийти з дому, коли заступила єму дорогу пекарка і сказала:

— Простіть, пане доктор, що вас о щось попрошу.

— Скоро, скоро, бо не маю коли.

— Я просила би пана доктора красненько, щоби захвалив там нас у ґаздині.

— Як то захвалив? — спитав Кастуль здивований.

— Та знаєте, задля колачів!

— Що ви горорите?

— Та знаєте, пане доктор, нам було би дуже приємно, як би умираюча селянка замовила у нас печиво на свої поминки.

Кастуль розсьміяв ся на таке предложене і збув пекарку коротко:

— Якось то буде!

Незабаром молодий лікар сидів на санях і з шумом помчав на сьвіжім, зимовім воздусі.

Коли після двогодинної їзди завіяна снїгом дорога стала піднимати ся горі до просмику на граници і наймит пустив коні вільною ходою, Кастуль почав випитувати про близші обставини, особливо чи умираюча вже запричащала ся?

— Певно, вже був пан-отець — кивнув головою наймит — і тому служниця думала, що можна вже післати по доктора.

— Так, тому! — сказав лікар поволи.

— Та знаєте, пане, то лише для слави! Сусїди могли би нас взяти на язики, як би ми не післали по доктора. Людоньки зараз виговорювали би на нас та обмовляли.

— Так, так! — сказав Кастуль до себе. — Всьо задля людий! Недужою ви найменше журили ся.

— Хибаж не досить, що я на сьвятий вечір мусів їхати до Зедорфу і покинути вечеру? Досить натерпів ся, не сплячи тої ночи, але инакше було годі. Ну, незабаром будемо на горі! — Нараз наймит потягнув за поводи і спинив коні на місци. — Там до біса! Головну річ чоловік забув! А міг сам собі оден взяти!

— Щож ти забув?

— Та колачі на поминки забув замовити!

— Алеж ґаздиня ще жиє! Замовляти колачі на поминки було б чейже завчасу!

— Чи ґаздиня жиє, не знаю. Не хоче ся менї в то вірити! Длятого менї подвійна недогода, що забув замовити!

— Ну, се можна пізнїйше! Атже повезеш мене назад!

— Я? Їхати назад, як ґаздиня вмерла! Хиба жартуєте? Бігме, мушу сьміяти ся!

Кастуль випросив собі той сьміх.

— Чейже не гадаєш, що я буду далеку дорогу в снігу бічи пішки!

— Як ґаздиня вмерла, не може инакше бути! Вйо!

Доктор Обергумер прикусив гнївно губи; вигляд на тяжку мандрівку не дуже був приманчивий. І ось він сам бажав горячо, щоби селянка оставала при житю, бодай доки він не верне саньми домів.

(Дальше буде).

За редакцію відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).